

hvilket den foreliggende Protokol udviser. Han maa formentlig vide Besked om, hvorledes dette Møde sluttede, i hvilket han deltog, og til sin Tid kunne afgive en Erklæring derom.

Kragh: Ogsaa jeg anser det for meget beklageligt, at det ikke er lykkedes ved de Forhandlinger, som er ført i Udvalget, at naa til at skabe gunstigere Vilkaar for mange Sparere, navnlig Smaasparere. Særlig synes det meget beklageligt, at der ikke har kunnet skaffes de samme Betingelser for de Smaasparere, som er blevet Indskydere i Revisions- og Diskontobanken gennem Parcelforeninger, som for andre Smaasparere, der har indskudt hver for sig, men det har altsaa ikke været muligt. Dog har man vel Lov at haabe, at det baade overfor Parcelforeninger, velgørende Foreninger, Stiftelser og lignende, hvor det maa siges at ramme ganske overordentlig haardt i vide Kredse, om Hjælp ikke bliver bragt, vil være muligt at vise særlig Imødekommen fra Bankernes Side.

Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen mente, at de Bemærkninger, jeg fremsatte, hørte hjemme ved anden Behandling. Deri kan jeg aldeles ikke give ham Ret. Jeg har udelukkende talt om Lovforslaget i al Almindelighed og i den Skikkelse, hvori det nu foreligger, efter at Ændringsforslagene er vedtaget. Det kommer det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen derfor vist til at lade blive staaende. Og da Formanden ikke har fundet Anledning til at standse de Bemærkninger, som jeg har fremsat, maa jeg ogsaa gaa ud fra, at Formanden ser paa disse som Udtryk for, hvad det er rimeligt at fremføre ved tredje Behandling. Det ærede Medlem sagde, at Indskyderne kunde overhovedet paa det Tidspunkt, da den højtærede Erhvervsminister udstedte sit Provisorium, ikke faa nogen Repræsentant, og siger det ærede Medlem, den Gang var der kun Anledning til at tænke paa Aktionærerne. Jeg spørger: hvorfor kunde Indskyderne ikke faa en Repræsentant paa det Tidspunkt? Man vil sige, at naar Aktionærerne valgte Repræsentanter, var derigennem Indskyderne dækket. Men derom sagde jeg, da jeg for lidt siden havde Ordet, at den højtærede Erhvervsminister den Gang stod overfor et Forhold, som ganske klart viste, at her var man i overordentlig stor Grad paa yngende Grund, idet de Opgørelser, der fandt Sted ved de sagkyndige, viste saa uhyre store Uoverensstemmelser, at man maatte være klar over hele den Usikkerhed, der knyttede sig til den i Vanskeligheder stedte Bank. Det havde været

den højtærede daværende Ministers Pligt, vil jeg hævde, at have imødekommet de Ønsker, der saa klart og bestemt fremførtes fra Indskydernes Side overfor ham. Naar det siges i Forbindelse med Erklæringen af 30. Januar 1922, at det var naturligere at henvende sig til den tidligere Statsminister end til den nuværende, som den Gang ikke havde nogen Indflydelse paa denne Sags Ordning, skal jeg sige til det ærede Medlem, at det, jeg har spurgt om, er, om den højtærede Erhvervsminister ikke ved Sammenbrudet i 1924 under de Forhandlinger, der da fandt Sted med Hovedbankerne, har fremholdt for disse den Erklæring, som dog i Hovedbankernes Navn stod i den københavnske Presse den 30. Januar 1922. Thi det var dog et saa betydningsfuldt Dokument i denne Sag, at jeg ikke kan tænke mig, at den højtærede Erhvervsminister ikke har været i Besiddelse af det, da han gik til Forhandlingerne med Hovedbankerne. Den højtærede Minister indrømmer nu, at han ikke har haft dette i Tankerne; han siger, at den 18. Juli forelaa der for ham andre og mere nærliggende Ting end Bladerklæringer. Jeg spørger: Hvad mener den højtærede Minister i denne Forbindelse med Udtrykket „Bladerklæringer“? Jeg synes, det er en ganske mærkelig Opfattelse af en Erklæring, der overfor Offentligheden giver Udtryk for Ordningen af saa vigtige Spørgsmaal som dem, her var Tale om. Maa jeg spørge, om den højtærede Minister skulde være uvidende om, at den københavnske Presse paa Rekonstruktionsaftenen var sammenkaldt af Revisions- og Diskontobanken for at faa Meddelelse om det Resultat, som Forhandlingerne om Rekonstruktionen gav? Det kan jeg ikke tro, den højtærede Minister skulde være uvidende om. Dette er Forholdet: man ventede gennem mange Timer til langt ud paa Natten for at faa Meddelelse om Resultatet af Forhandlingerne, men paa gentagne Henvendelser til Bankdirektør Hassing Jørgensen, som da opholdt sig i Nationalbanken, fik man stadig det Svar, at man ikke kunde komme overens om det, som Erklæringen skulde indeholde, man kunde ikke enes om Formen. Man maatte da gaa ud fra, at da endelig Erklæringen fremkom, var den Udtryk for, hvad de i Sagen interesserede Parter, deriblandt ogsaa Nationalbanken og Hovedbankerne, var enedes om. Det er dette, vi har faaet at vide ikke var Tilfældet, og her nytter det jo ikke, at den højtærede Minister med den ham egne klædelige Smagfuldhed henviser til, at Medlemmer af den tidligere Regering har været til Stede under de første